

ÎNCHEIERE

24 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de întreprinderea individuală „Șihaliiov Leonid”,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de întreprinderea individuală „Șihaliiov Leonid” împotriva Agenției pentru Supraveghere Tehnică (succesor în drepturi a Inspecției de Stat în Construcții), intervenient accesoriu Ministerul Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-au respins apelurile declarate de întreprinderea individuală „Șihaliiov Leonid” și Inspecția de Stat în Construcții și s-a menținut hotărârea din 20 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de întreprinderea individuală „Șihaliiov Leonid”,

constată:

La 27 ianuarie 2017, întreprinderea individuală „Șihaliiov Leonid” (în continuare ÎI „Șihaliiov Leonid”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspecției de Stat în Construcții cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că, prin Decizia cu privire la aplicarea sancțiunilor economice nr. 13 din 19 mai 2014 emisă de Șeful Inspecției de Stat în Construcții, Vasile Radu, s-a dispus: în temeiul prevederilor pct. 34 cap.VI din Regulamentul privind exercitarea controlului asupra utilizării investițiilor publice în construcții aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 361 din 25 iunie 2016 „cu privire la controlul de stat al calității în construcții” (în redacția Hotărârii Guvernului nr.861 din 31 iulie 2006), de la ÎI „Șihaliiov Leonid” a încasa la bugetul de stat venitul în sumă de 292 994,77 de lei obținut nelegitim de la exagerarea volumelor și a valorii lucrărilor executate și a percepe amenda în cuantumul echivalent cu 292 994,77 de lei.

La 28 noiembrie 2014, ÎI „Șihaliiov Leonid” a depus în adresa pârâtului cerere prealabilă, conform prevederilor articolului 14 din Legea contenciosului administrativ, prin care a solicitat anularea Deciziei nr. 13 din 19 mai 2014 cu

privire la aplicarea sancțiunilor economice, emisă de Șeful Inspecției de Stat în Construcții, însă, cererea prealabilă nu fost soluționată în termenul stabilit de lege.

Reclamantul a menționat că apreciază Decizia nr. 13 din 19 mai 2014 emisă de Șeful Inspecției de Stat în Construcții ca fiind una ilegală și neîntemeiată. Or, despre emiterea acestei decizii ÎI „Șihaliiov Leonid” a fost informată și a aflat abia în data de 26 noiembrie 2016, când a recepționat la adresa poștală înștiințarea executorului judecătoresc Ion Butucea nr. 072s-1707/16 din 22 noiembrie 2016, în care se menționa că în procedura lui se afla documentul executoriu nr. 13 emis de Inspeția Stat în Construcții la 19 mai 2014 și prin care ÎI „Șihaliiov Leonid” a fost obligată să se prezinte la executorul judecătoresc pentru a i se comunica drepturile și obligațiile, pentru a determina modalitatea de executare și/sau consecutivitatea de urmărire a bunurilor debitorului și pentru declararea în scris pe propria răspundere anumite venituri, drepturi de creanță deținute și bunurile sale și locul lor de aflare.

Sub acest aspect, reclamantul a evocat că, la 20 mai 2005, ÎI „Șihaliiov Leonid” a încheiat cu Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova (în continuare MAI al RM) contractul de locațiune nr. 1, conform căruia i-a fost transmis în locațiune Blocul nr. 5 al pensionatului „Jemciujina” (Жемчужина), ce aparține cu drept de proprietate MAI al RM și care este amplasat în stațiunea turistică Coblevo, r-nul Berezani, regiunea Nicolaev, Ucraina. Conform p.1.1 al contractului nominalizat, plata pentru chirie constituie suma de 106 900,56 de lei, echivalentul a 8 487,90 de dolari SUA la momentul semnării contractului.

Conform actului de predare-primire a Blocului nr. 5 al pensionatului „Jemciujina”, semnat la 21 aprilie 2005, obiect a transmiterii a constituit însăși Blocul nr. 5 al pensionatului cu prețul de bilanț în sumă de 206 304,70 de lei, inclusiv uzura 28 132,60 de lei, și o cisternă pentru apă cu prețul de bilanț în sumă de 300 de lei. Astfel, Departamentul privatizării și administrării proprietății de stat nu a transmis în locațiune ÎI „Șihaliiov Leonid” alte active sau bunuri materiale.

La 14 septembrie 2005, ÎI „Șihaliiov Leonid” a achitat în contabilitatea MAI al RM suma de 60 000 de lei, fapt confirmat prin chitanța nr. 771.

Ulterior, prin scrisoarea cu numărul de înregistrare 2405 din 26 septembrie 2005, ÎI „Șihaliiov Leonid” a informat MAI al RM despre factorii ce au stat la baza imposibilității îndeplinirii obligațiunii contractuale de achitare a plății locațiunii și a solicitat micșorarea plății pentru chirie pe anul 2005 până la suma de 60 000 de lei, însă nu a primit niciun răspuns la această scrisoare.

Totodată, în perioada locațiunii imobilului sus-menționat, și anume în anii 2005-2009 ÎI „Șihaliiov Leonid” a investit în reparația acestuia mijloace financiare proprii în sumă de mai mult de un milion de lei, dintre care 693,3 mii lei au fost real acceptați de MAI al RM, conform actelor de predare-primire a lucrărilor de reparație.

Ulterior, la 01 ianuarie 2009, între ÎI „Șihaliiov Leonid” și MAI al RM a fost încheiat un nou contract de locațiune (nr. 06), obiectul căruia l-a constituit același bun imobil – Blocul nr. 5 al pensionatului „Jemciujina” (Жемчужина), pentru perioada 01 ianuarie 2009 – 31 decembrie 2015, iar mărimea plății chiriei anuale constituind suma de 160 651,98 de lei.

La fel, reclamantul a evocat că, s-a adresat de multiple ori MAI al RM referitor la activitatea în calitate de locatar al imobilului închiriat, iar drept consecință au fost semnate câteva acte de verificare din care rezultă că ÎI „Șihaliiov Leonid” nu are datorii față de MAI al RM în baza contractelor de locațiune al Blocului nr. 5 al pensionatului „Jemciujina” (Жемчужина).

Referitor la ilegalitatea deciziei nr. 13 din 19 mai 2014 a Inspecției de Stat în Construcții, ÎI „Șihaliiov Leonid” a menționat că, la baza emiterii acesteia a fost pus actul de control nr. 20 din 31 martie 2014, întocmit de inspectorii D.C.V.C.L., I. Curmei și V. Surugiu, în privința volumelor și costului lucrărilor executate la obiectivul „Lucrări de reparație executate la Blocul nr.5 al Pensiuinii „Jemciujina”, amplasată în stațiunea turistică Coblevo, r-1 Berezani, regiunea Nicolaev, Ucraina.

În acest sens reclamantul a considerat că, inspectorii D.C.V.C.L a Inspecției de Stat în Construcții neîntemeiat au făcut trimitere în actul de control la așa numitul Contract adițional semnat în anul 2010 fără dată și lună, prin care s-a completat pct. 2.1 al contractului de locațiune nr. 06 din 01 ianuarie 2009 și s-a stabilit că plata de arendă constituie 229 297,89 de lei, conform calculelor indicate în anexele nr. 1 și 2, ce constituie parte integrală a prezentului contract, din care 50% se folosesc de Locatar (Arendator) pentru efectuarea reparației capitale a blocului. Însă, inspectorii nu au prezentat un asemenea înscris, și anume contractul adițional din anul 2010, fără număr, dată și lună presupus a fi încheiat între ÎI „Șihaliiov Leonid” și MAI al RM.

Ba mai mult decât atât, Inspecția de Stat în Construcții nu a ținut cont de faptul că, în fiecare an, plata de locațiune sau de chirie era stabilită de către ambele părți contractante, prin semnarea unui acord în scris, semnat de ambele părți, care era valabil numai pentru anul respectiv. Astfel, în acest sens nu a fost prezentat acordul de stabilire a plății de locațiune sau de chirie pentru anul 2011 și pentru anul 2012, prin care să fie stabilit *inter alia* și suma sau cota procentuală, pentru fiecare an în parte, care locatarul este în drept să o îndrepte în efectuarea reparației bunului primit în locațiune.

Or, la 24 noiembrie 2011, între ÎI „Șihaliiov Leonid” și MAI al RM a fost semnat acordul de modificare a contractului de locațiune nr. 06 din 01 ianuarie 2009, conform căruia plata pentru locațiune pentru perioada 01 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2011 s-a stabilit în mărime de 151 098,08 lei, conform calculului din anexa nr. 1 și anexa nr. 2. Astfel, conform acestora, locatarul trebuia să achite plata de locațiune până în data de 15 noiembrie a anului curent.

Totodată, conform procesului verbal de verificare din 30 noiembrie 2011, încheiat între reprezentantul MAI al RM și ÎI „Șihaliiov Leonid”, cu situația la 30 noiembrie 2011, între părți nu existau careva restanțe în temeiul contractului de locațiune.

La 20 februarie 2012, a fost semnat Acordul nr. 15/1-28 cu privire la modificarea contractului de locațiune nr. 6 din 01 ianuarie 2009, în conformitate cu care la pct. 1 a fost stabilită pentru acest an plata de locațiune în sumă de 160 897,30 de lei, care va fi achitată până la 15 noiembrie 2012.

Astfel, în temeiul acestui Acord adițional la contractul de locațiune nr. 6, ÎI „Șihaliiov Leonid” a început activitatea în acest pensionat în anul 2012, iar în scopul de a-1 pregăti pentru perioada de vară, a încheiat contracte cu diferite companii din Republica Moldova, Ucraina și Belarus, referitor la organizarea odihnei în acest pensionat în perioada de vară. La fel, pentru acest an au fost încheiate, cu întreprinderile, instituțiile și organele competente, precum și cu Centrul medical de medicină preventivă, contracte cu privire la livrarea energiei electrice, apă și canalizare, arenda terenului aferent a imobilului. De asemenea, ÎI „Șihaliiov Leonid” a angajat muncitori la efectuarea lucrărilor de reparație, inclusiv și personal pentru activitatea în perioada de vară achitându-le salariu.

La 07 mai 2012, directorul ÎI „Șihaliiov Leonid” a fost invitat la Șeful Direcției Logistică a MAI al RM, care l-a informat despre inițierea procedurii de

reziliere a contractului de locațiune nr. 6 din 01 ianuarie 2009, în mod unilateral de către MAI al RM, fără a i se explica motivul de fapt și de drept.

Prin scrisoarea nr.15/1-786 din 07 mai 2012 a MAI al RM, care a fost recepționată la 15 mai 2012, ÎI „Șihaliiov Leonid” a fost informat că despre rezilierea contractului de locațiune nr. 06 din 01 ianuarie 2009, conform pct. 6.1. a contractului sus menționat, începând cu 07 mai 2012, cu transmiterea ulterioară a bunurilor materiale.

Așa, la 15 mai 2012, ÎI „Șihaliiov Leonid” s-a adresat către MAI al RM cu cerere, prin care și-a manifestat dezacordul cu privire la rezilierea unilaterală, fără careva motiv, a contractului de locațiune nr. 6 din 01 ianuarie 2009. Or, rezilierea unilaterală a contractului de locațiune este neîntemeiată și ilegală, deoarece conform pct. 1.2. al contractului perioada de valabilitate a acestuia este de la 01 ianuarie 2009 până la 31 decembrie 2015.

Mai mult decât atât, potrivit pct. 6.1. al contractului, modificarea condițiilor contractului, rezilierea lui și încetarea se admite cu acordul ambelor părți cu excepția pct. 6.3, care stabilește că modificările și adăugările în contract se examinează de ambele părți într-un termen de 15 zile și se formează prin acorduri adiționale. Însă, în condițiile din speță nu există niciun temei sau motiv pentru rezilierea unilaterală a contractului de locațiune, în baza pct. 6.3 al contractului. menționat mai sus.

Astfel, la 22 mai 2012, ÎI „Șihaliiov Leonid” a depus în Judecătoria Centru, mun. Chișinău, cerere de chemare în judecată împotriva MAI al RM prin care a solicitat recunoașterea ca fiind ilegală și neîntemeiată rezilierea unilaterală a contractului nr. 06 din 01 ianuarie 2009.

Între timp, la 23 mai 2012, ÎI „Șihaliiov Leonid” a recepționat preavizul din 23 mai 2012 de reziliere a contractului de locațiune nr. 6 din 01 ianuarie 2009, semnat de ministrul afacerilor Interne, A. Roibu, prin care a fost informat despre faptul că acest contract se reziliază reieșind din temeiurile invocate în pct. 2 a preavizului. Totodată, ÎI „Șihaliiov Leonid” a fost obligată să predea (restituie) MAI al RM bunul închiriat în termen de 10 zile.

Conform preavizului, temei de reziliere a servit:

- 1) neachitarea arendei pentru perioada 01 ianuarie 2012 – 01 mai 2012;
- 2) nerespectarea termenilor stabiliți în contract privind plata arendei pe parcursul anilor 2009-2012 și achitarea acestora cu întârziere;
- 3) nerespectarea regulilor de exploatare a bunului dat în locațiune;
- 4) neefectuarea lucrărilor de reparație curente, care potrivit pct. 4.5 din contract, locatarul urma să le efectueze din cont propriu;
- 5) neînregistrarea contractului de locațiune de către ÎI „Șihaliiov Leonid” la organul abilitat, conform prevederilor Hotărârii Guvernului din 29 martie 2008.

Prin hotărârea din 14 iulie 2013 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, care a devenit irevocabilă, s-a recunoscut drept ilegală și neîntemeiată rezilierea unilaterală a contractului nr. 06 din 01 ianuarie 2009, operată unilateral de către Ministerul Afacerilor Interne prin scrisoarea nr. 15/1-786 din 07 mai 2012 și în temeiul preavizului din 23 mai 2012.

În această ordine de idei, reclamantul a considerat că și-a îndeplinit conștiincios toate obligațiunile contractuale cu privire la achitarea plății de locațiune, reparația, reconstrucția și întreținerea bunului imobil închiriat, a îndeplinit multiple îmbunătățiri a imobilului închiriat, a procurat mobilier în fiecare odaie a acestui bloc, a investit în reparația acestui imobil închiriat mai mult de un milion de lei, efectuând în acest sens lucrări de reparație și reconstrucție a imobilului, lucrări care au fost primite în fiecare an de către comisia MAI al RM.

Mai mult decât atât, toate actele cu privire la legalizarea acestui imobil și a terenului aferent amplasat pe teritoriul statului Ucraina, au fost efectuate de directorul și fondatorul ÎI „Șihaliiov Leonid”, în toate organele administrației publice locale și centrale de stat ucrainene.

Referitor la ilegalitatea actului de control efectuat de către inspectorii D.C.V.C.L., I. Curmei și V. Surugiu, reclamantul a invocat că circumstanțele stabilite de inspectorii sunt neîntemeiate, irelevante și lipsite de suport probator. Or, aceștia au constatat că potrivit proceselor-verbale de recepție prezentate, valoarea lucrărilor de reparație executate în perioada anilor 2007-2011 la obiectivul „Lucrări de reparație executate la Blocul nr. 5 a pensiunii „Jemciujina” constituie suma de 1 207 600 de lei”. Însă, la capitolul dat sunt menționate și lucrările de reparație executate, și menționate concret, în baza cărora ÎI „Șihaliiov Leonid” a beneficiat de scutire de la plata de arendă.

La fel, conform actului de verificare, devizele de cheltuieli și procesele-verbale de recepție a lucrărilor executate au fost întocmite conform prevederilor CPL 01.01.2001 „Instrucțiuni privind întocmirea devizelor pentru lucrările de construcție montaj prin metoda de resurse” și în corespundere cu cerințele Hotărârii Guvernului nr. 1570 din 09 decembrie 2002.

Astfel, în cadrul verificării, inspectorii D.C.V.C.L. au constatat că „în timpul desfășurării de către reprezentanții organelor de drept ai RM și Ucrainei a măsurilor comune de cercetare la fața locului în perioada de timp 11 septembrie 2013 – 13 septembrie 2013 s-au efectuat măsurările instrumentale a volumelor fizice a lucrărilor executate *de facto* la obiectivul menționat. Măsurările s-au efectuat de către reprezentanții Inspecției de Stat în Construcții, în prezenta și cu participarea reprezentantului CNA (ofițer de urmărire penală), reprezentanților beneficiarului, MAI al RM, Inspector superior al DGLA, arendașul actual al Bazei de odihnă – antreprenorul ÎI „Șihaliiov Leonid”. Toate volumele lucrărilor neexecutate, dar aprobate și înaintate spre plată au fost incluse în tabelul nr. 1 a procesului-verbal de cercetare la fața locului din 13 septembrie 2013, întocmit de către anchetatorul Secției de anchetă a Sectorului raional Berezani a Direcției regionale Nicolaev a MAI Ucraina, în cadrul investigației internaționale solicitată de către CNA al RM. În urma efectuării controlului volumelor fizice a lucrărilor executate *de facto* și comparării lor cu procesele-verbale de recepție aprobate și înaintate spre plată, s-au constatat exagerări în valoare totală de 292 990 de lei, prevăzute de capitolul IV pct. 23 lit. b), d) și e) din Regulamentul privind exercitarea controlului asupra utilizării investițiilor publice în construcții. Aceste exagerări se exprimă prin supraconsumul materialelor de construcție, resurselor energetice și altor resurse în comparație cu normele de consum, lucrările complexe la care nu au fost executate toate operațiile, pentru care este stabilit prețul unitar, lucrări neexecutate, prevăzute de proiect, incluse în costul obiectului prezentat spre recepție”.

De asemenea inspectorii au menționat în actul de control că „suma obținută de antreprenor nelegitim de la exagerarea volumelor și a valorii lucrărilor executate, se va încasa la bugetul de stat, cu aplicarea sancțiunilor economice în aceeași mărime, conform prevederile pct. 34 din Regulamentului privind exercitarea controlului asupra utilizării investițiilor publice în construcții”.

Sub acest aspect, reclamantul a opinat că sunt neîntemeiate și ilegale argumentele și concluziile invocate de inspectorii Inspecției de Stat în Construcții, precum că există anumite volume de lucrări neexecutate, dar aprobate înaintate spre plată și incluse în tabelul nr. 1 a Procesului-verbal de cercetare la fața locului din 13 septembrie 2013 și exagerări în valoare totală de 292 990 de lei.

Or, ÎI „Șihaliiov Leonid” nu a exagerat volumul și valoarea lucrărilor executate în pensionatul închiriat, iar toate lucrările menționate în procesele-verbale de recepție au fost efectuate într-adevăr și corespund cu cele menționate în procesele-verbale de recepție. De asemenea, nu a fost admis niciun supraconsum a materialelor de construcție, a resurselor energetice și altor resurse în comparație cu normele de consum la efectuarea lucrărilor de reparație, de asemenea nu există nici o lucrare complexă și prevăzută de proiect și inclusă în costul obiectului prezentat spre recepție, la care nu au fost executate toate operațiile, pentru care este stabilit prețul unitar, precum și nu există nicio lucrare care este inclusă în procesele-verbale de recepție a lucrărilor prevăzute de proiect incluse în costul obiectului prezentat spre recepție și să nu fi fost executată în realitate. Respectiv, concluziile inspectorilor sunt nefondate, deoarece nu sunt bazate pe nicio probă.

Dealțul, reclamantul a opinat că inspectorii Inspecției de Stat în Construcții nu au ținut cont de faptul că, în anul 2007 MAI al RM, cunoscând starea reală în care se afla pensionatul „Jemciujina 5” închiriat de ÎI „Șihaliiov Leonid” și că acesta necesită reparație capitală, a solicitat Guvernului Republicii Moldova acordarea din bugetul public național a sumei de 700 000 de lei pentru efectuarea reparației curente și reparației capitale a acestui pensionat. Or, ÎI „Șihaliiov Leonid”, ca locatar al acestui imobil, era obligat să efectueze doar reparația curentă a imobilului închiriat, iar efectuarea reparației capitale ținea de obligația proprietarului imobilului, adică MAI al RM. Însă, Guvernul a refuzat alocarea acestei sume de bani pentru reparația pensionatului. Astfel, ÎI „Șihaliiov Leonid” a fost impus în situația să investească banii proprii în reparația pensionatului închiriat. Respectiv, datorită lucrărilor de reparație și investițiilor de către ÎI „Șihaliiov Leonid”, costul de inventariere a bunului închiriat s-a majorat de la 206 604,70 de lei la suma de 620 175,59 de lei.

La fel, în anul 2011, ÎI „Șihaliiov Leonid” a efectuat reparație în imobilul închiriat în sumă de 157 111 lei, fapt prin ce și-a îndeplinit conștiincios obligațiile sale contractuale asumate.

Toate aceste lucrări au fost recepționate de către comisia corespunzătoare a MAI al RM și au fost aprobate prin procesul-verbal corespunzător de către Ministrul Afacerilor Interne, A. Roibu.

De asemenea, reclamantul a menționat că, actele sau documentele pentru materia primă procurată (materialele de construcție) folosită pentru reparație au fost prezentate comisiei MAI al RM, care a și recepționat lucrările.

Referitor la compartimentul 2 „Fasad B”, a explicat că, în anul 2011, într-adevăr a procurat metal la prețul de 18 lei/m, însă în anul 2012, din cauza vânturilor puternice, au fost smulse câteva foi de tablă de metal de pe acoperiș și din acest motiv în luna aprilie 2012 a fost nevoie să înlocuiască aceste foi de metal, unele uzate de calitate bună, și nu de calitate vizibil proastă.

La compartimentul prețurilor pentru serviciile prestate de lăcătuș, utilizarea materialelor de sudură, aparat de sudură etc., reclamantul a afirmat că aceste prețuri nu au fost majorate, ci corespund normativelor în construcție atât în Republica Moldova, cât și în Ucraina.

La compartimentul 4 „Сливы и ограждения”, reclamantul a susținut că, inițial aceste lucrări au fost incluse eronat în devizul de cheltuieli, însă ulterior au fost excluse.

Sub aspectul dat, ÎI „Șihaliiov Leonid” a invocat că este neîntemeiată trimiterea reprezentantului MAI al RM la așa numitul „act de constatare a exploatării bunului imobil și mijloacelor circulante aflate în gestiunea locatarului ÎI „Șihaliiov Leonid” fără dată, lună și an, prin care s-a stabilit că este necesară

efectuarea lucrărilor de reparație capitală integrală a imobilului, deoarece lucrările deja realizate nu pot fi catalogate ca semnificative în raport cu nivelul de degradare al imobilului”. Or, un asemenea înscris ca mijloc probatoriu nu există și nu a fost examinat de către inspectorii ISC Inspecției de Stat în Construcții, cu atât mai mult că acest act nu conține în sine nicio informație concretă și nu poate confirma situația de fapt.

De asemenea consideră că, Inspecția de Stat în Construcții nu a ținut cont de faptul că, din momentul evacuării sale forțate din acest imobil, au trecut 2 ani, timp în care nu s-a aflat în acest imobil, iar multe lucruri puteau să se schimbe în acest pensionat, precum și multe lucrări de construcție și reparație efectuate în perioada inițială a contractului de locațiune puteau pur și simplu să nu se păstreze atât timp, având în vedere condițiile climaterice nefavorabile în perioada de toamnă-iarnă din perioada acestor 2 ani.

Finalmente, reclamantul a considerat că Inspecția de Stat în Construcții nu are atribuții legale de a dispune încasarea de la ÎI „Șihaliiov Leonid” a cărorva sume bănești, deoarece actul de control a fost efectuat în cadrul unei cauze penale pornite ilegal și neîntemeiat pe un pretins fapt de cauzare a unui prejudiciu material, acțiuni care nu au fost comise de către ÎI „Șihaliiov Leonid”. Respectiv, acest act de control a fost contestat în modul stabilit de lege, iar în cadrul cauzei penale administratorul și fondatorul ÎI „Șihaliiov Leonid” nu a fost recunoscut vinovat în comiterea vreunei infracțiuni, or, în acest sens lipsește vreo sentință sau hotărâre judecătorească irevocabilă.

În această ordine de idei, reclamantul ÎI „Șihaliiov Leonid” a solicitat admiterea acțiunii; anularea Deciziei cu privire la aplicarea sancțiunilor economice nr. 13 din 19 mai 2014 emisă de Șeful Inspecției de Stat în Construcții, Vasile Radu, ca fiind ilegală, emisă cu încălcarea legii și cu încălcarea procedurii stabilite.

La 22 mai 2017, reclamantul ÎI „Șihaliiov Leonid” a depus cerere cu privire la completarea temeiurilor de fapt și de drept a acțiunii (vol.I, f.d. 58-60 recto-verso).

În motivarea cererii a indicat că, Inspecția de Stat în Construcții și-a întemeiat decizia cu privire la aplicarea sancțiunilor economice nr. 13 din 19 mai 2014 în baza prevederilor pct. 34 cap. VI din Regulamentul privind exercitarea controlului asupra utilizării investițiilor publice în construcții, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 360 din 25 iunie 2016 (în redacția Hotărârii Guvernului nr. 861 din 31 iulie 2006).

Totodată, decizia nr. 13 din 19 mai 2014 a Inspecției de Stat în Construcții a fost emisă în temeiul actului de control nr. 20 din 31 martie 2014, întocmit de inspectorii D.C.V.C.L., I. Curmei și V. Surugiu, în privința volumelor și costului lucrărilor executate la obiectivul Lucrări de reparație executate la Blocul nr. 5 al Pensiunii „Jemciujina” amplasată în stațiunea turistică Coblevo, r-1 Berezani, regiunea Nicolaev, Ucraina.

La capitolul dat, reclamantul a menționat că a contestat Actul de control nr. 20 din 31 martie 2014, care a fost pus la baza deciziei nr. 13 din 19 mai 2014 a Inspecției de Stat în Construcții, însă nu a primit niciun răspuns de la Inspecția de Stat în Construcții privind admiterea sau respingerea acestei contestații.

Referitor la cauza penală, ÎI „Șihaliiov Leonid” a evocat că, inițial, MAI a pornit cauza penală prin intermediul organului de urmărire penală a DUP al MAI conform elementelor infracțiunii prevăzute de articolul 196 alin. (4) și articolul 361 alin. (2) lit. d) din Codul penal. Ulterior, însă, această cauză penală a fost transmisă de la Procuratura Generală către Procuratura Anticorupție pentru conducerea urmăririi penale în continuare.

Astfel, fiind audiat în cadrul acestei cauze penale, administratorul ÎI „Șihaliu Leonid” nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și a relatat că nu au fost admise careva exagerări a lucrărilor de reparație.

Prin urmare, administratorul ÎI „Șihaliu Leonid” se consideră și pledează nevinovat, iar drept consecință se bucură de protecția principiului prezumpției nevinovăției, până vinovăția lui nu va fi stabilită în cadrul unui proces penal prin sentință irevocabilă.

La fel, reclamantul a indicat că, în cadrul acestei cauze penale, a fost dispusă efectuarea expertizei judiciare în construcții cu scopul de a fi evaluată mărimea pretinsului prejudiciu material invocat de către Inspekția de Stat în Construcții în Actul de control menționat supra, însă CNEJ nu a putut efectua această expertiză din anumite motive întemeiate.

În opinia reclamantului, aceste circumstanțe urmează a fi interpretate în favoarea sa.

Respectiv, ÎI „Șihaliu Leonid” a considerat că, în situația în care este pornită urmărirea penală în care se examinează problema vinovăției persoanei bănuite/învinuite în cauzarea unui prejudiciu material, prin comiterea unei fapte de majorare a costului unor lucrări de reparație într-un obiect imobiliar proprietate a MAI al RM și neefectuarea unor lucrări incluse în procesul-verbal de recepție finală, nu sunt aplicabile prevederile Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 360 din 25 iunie 1996.

Ba mai mult decât atât, problema reparării unui presupus prejudiciu cauzat prin infracțiune, în situația în care există o cauză penală, urmează a fi soluționată conform prevederilor Codului de procedură penală, a Codului civil și din Codul de procedură civilă, în baza unei acțiuni civile depuse de partea vătămată.

În această ordine de idei, reclamantul a conchis că șeful Inspekției de Stat în Construcții nu dispune de competență și de dreptul de a emite dispoziții cu privire la încasarea unei sume, ca fiind un pretins prejudiciu material constat de către inspectorii Inspekției de Stat în Construcții în cadrul efectuării unui anumit control.

Prin încheierea protocolară din 12 aprilie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Ministerul Afacerilor Interne (vol. I, f.d. 147 verso).

Prin hotărârea din 20 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis parțial acțiunea depusă de ÎI „Șihaliu Leonid” și s-a anulat, ca ilegală, decizia nr. 13 din 19 mai 2014 emisă de Inspekția de Stat în Construcții cu privire la aplicarea sancțiunilor economice, în partea ce ține de aplicarea și perceperea amenzii în mărime de 292 994,77 de lei; iar, în rest, pretențiile ÎI „Șihaliu Leonid” s-au respins ca nefondate (vol. I, f.d. 151, 155-164 recto-verso).

Prin decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-au respins apelurile declarate de ÎI „Șihaliu Leonid” și Inspekția de Stat în Construcții și s-a menținut hotărârea din 20 decembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani (vol. II, f.d. 86, 87-108).

Prima instanță și instanța de apel și-au argumentat concluziile prin faptul că, Inspekția de Stat în Construcții și-a întemeiat decizia nr. 13 din 19 mai 2014 în baza prevederilor pct. 34 cap. VI din Regulamentul privind exercitarea controlului asupra utilizării investițiilor publice în construcții, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 360 din 25 iunie 2016 (în redacția Hotărârii Guvernului nr. 861 din 31 iulie 2006). Însă, acestea contravin Hotărârii Curții Constituționale Nr. 29 din 28 octombrie 2016, prin care s-a declarat neconstituțional pct. 34 alin. (1) și

alin. (3) din Anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 360 din 25 iunie 1996 cu privire la controlul de stat al calității în construcții.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a reținut că decizia nr. 13 din 19 mai 2014 a Inspecției de Stat în Construcții, prin care s-a aplicat și perceput de la ÎI „Șihaliiov Leonid” o amendă în mărime 292 994,77 de lei, este ilegală în această parte. Or, atribuțiile conferite Inspecției de Stat în Construcții la pct. 34 alin. (1) din Anexa nr.3 la Hotărârea Guvernului nr. 360 din 25 iunie 1996 contravin prevederilor articolelor 6, 46 alin. (4), 72 alin. (3) lit. r) și 102 alin. (2) din Constituție.

Succesiv, instanțele inferioare au constatat că, decizia nr. 13 din 19 mai 2014 a Inspecției de Stat în Construcții este legală în partea încasării de la ÎI „Șihaliiov Leonid” la bugetul de stat a venitului în sumă de 292 994,77 de lei, obținut nelegitim de la exagerarea volumelor și a valorii lucrărilor executate. Or, în urma controlului efectuat au fost constatate exagerări în valoare de 292 994,77 de lei, fapt inclus în actul de control, care a fost semnat de către toate părțile participante la controlul efectuat, inclusiv și de către reclamantul ÎI „Șihaliiov Leonid”. Respectiv, semnarea actului de control de către ÎI „Șihaliiov Leonid” atestă faptul că, la acel moment, acesta era de acord cu rezultatele controlului efectuat.

La 28 februarie 2019, ÎI „Șihaliiov Leonid” a declarat recurs împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 112-126 recto-verso).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului; cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

În acest sens, recurentul a reiterat memoriul cuprins în cererea de chemare în judecată și a menționat suplimentar că, în partea respingerii acțiunii depuse de ÎI „Șihaliiov Leonid”, instanța de apel a reținut doar motive care nu sunt bazate pe suportul probator administrat, iar drept consecință a aplicat și interpretat în mod eronat normelor de drept material ce guvernează raportul litigios.

În această ordine de idei, ÎI „Șihaliiov Leonid” a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, casarea hotărârii din 20 decembrie 2017 a Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani, în partea respingerii acțiunii depuse de ÎI „Șihaliiov Leonid”, cu pronunțarea în această parte a unei hotărâri noi, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie admisă integral acțiunea depusă de ÎI „Șihaliiov Leonid”.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul consideră oportun de a învedera că, în data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin

Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din articolul 257 alin. (1) al acesteia.

În această consecvență, este notabil că potrivit articolului 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Aderent, articolul 195 din Codul administrativ statuează că, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

În această consecvență, se deduce că admisibilitatea recursului depus de ÎI „Șihaliiov Leonid” împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău urmează a fi efectuată conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și anume în conformitate cu normele Codului de procedură civilă.

Astfel, în conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată ÎI „Șihaliiov Leonid”, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de ÎI „Șihaliu Leonid” rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei, transpunerea normelor legale și a concluziilor instanțelor inferioare.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția

legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece ÎI „Șihaliiov Leonid” nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de ÎI „Șihaliiov Leonid” nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce ÎI „Șihaliiov Leonid” a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎI „Șihaliiov Leonid” împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de

procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 195, 258 alin. (3) și art. 246 din Codul administrativ și art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de întreprinderea individuală „Șihaliov Leonid” împotriva deciziei din 13 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic